

НЕДЕЉА XXIV
НА ЛИТУРГИЈИ
ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО ЛУКИ

Гл. 8, ст. 41 – 56. Зач. 39.

време оно, дође Исусу човек по имену Јаир, који беше старешина зборнице, и паде пред ноге Исусове, и мољаше га да уђе у кућу његову. Јер је имао јединицу кћер од дванаест година, и она беше на самрти.

А док је Исус ишао, народ се тискаше око њега. И једна жена, болесна од течења крви дванаест година, која је све своје имање потрошила на лекаре и ниједан је није могао излечити, приступивши с леђа дотаче се скута од хаљине његове – и одмах стаде течење крви њезине. И рече Исус Ко ме се то дотаче? А кад сви одрицаху, рече Петар и који беху с њим: Наставниче, народ те опколио и гура те, а ти вели: Ко ме се дотаче? А Исус рече: Неко ме се дотаче, јер осетих

силу која изиђе из мене. А кад жена виде да се не сакри, приступи дршћући, и паде пред њим, и каза му пред целим народом зашто га се дотаче и како одмах оздрави. А он јој рече: Не бој се, кћери, вера твоја спасе те: иди с миром!

Док он још говораше, дође неко од куће старешине зборнице и рече му:

Твоја је кћи умрла, не труди учитеља. А кад Исус чу, одговори му говорећи: Не бој се, само веруј, и биће спасена. А када дође у кућу, не даде никоме да уђе осим Петру, и Јакову, и Јовану, и девојчину оцу и матери. И сви плакаху и јаукаху за њом. А он рече: Не плачите, није умрла него спава. И подсмеваху му се, знајући да је умрла. А он, изгнавши све, узео је за руку и зовну говорећи: Девојко, устани! И поврати се дух њезин, и васкрсе одмах; а он заповеди да јој даду да једе.

И запрепастише се родитељи њезини. А он им заповеди да никоме не казују шта се

ДОГОДИЛО.
НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ЧЕТВРТА

Јеванђеље
О
сили Божјој и вери човечјој

Лука 8, 41 – 56. Зач. 39.

Кад сјајно сунце обасја камен, камен почне сијати.

Кад се незапаљена свећа дотакне пламена, и она почне горети.

Кад се магнет дотакне неког предмета, онда и овај предмет постане магнетисан.

Кад се електрична жица дотакне обичне жице, онда и ова бива наелектрисана.

Све је ово физичко искуство које је само слика или прича духовног искуства. Све ово што бива споља јесте само слика онога што бива унутра. Сва пролазна природа јесте као сан унутрашње јаве и као бајка непролазне стварности. Душа је јава тела, а Бог је јава душе. Кад се Бог дотакне душе, душа оживи и прогледа; кад се душа дотакне тела, тело оживи и прогледа. Од душе тело добија и светлост и топлоту, и магнетизам, и електрику, и вид, и слух, и покрет. Све ово пак

бива изгубљено за тело онда кад се душа од њега одвоји. Од Бога добија душа нарочиту светлост, и нарочиту топлоту, и магнетизам, и електрику, и вид, и слух, и покрет. Све ово пак бива за душу изгубљено онда кад се душа одвоји од Бога. Мртво тело јесте слика мртве душе, то јест душе одвојене од Бога.

Има ли кога год у овом великом свету, до кога кад се дотакну мртве душе, ове оживе, и за-светле се, и распламте се, и намагнетишу се, и наелектришу силом животном?

Има ли кога год на прешироком и предубоком гробљу људске историје, до кога кад се дотакну мртва тела, ова устану, и проходају, и проговоре?

Мора да има; иначе би сунце и земља, зима и пролеће, магнет и електрика, и све што стоји у овој природи било слика нечега што не постоји – сен без стварности, сан без јаве.

Ваистину мора да има; иначе се не би ни јавио на земљи Господ Исус Христос. А Он се јавио на земљи зато, да покаже људима стварност и јаву, које је сва природа, са свима својим стварима и бивањима, само као слика, као сан и бајка. Дошао је Господ да докаже људима истинитост лекције сунца и земље, и зиме и пролећа, и магнетизма и електрике, и свих ствари у приро-

ди, од Бога створених и као отворена књига пред човека положених, но од човека још непрочитаних.

Он и јесте тај огњени стуб у историји васионе, од кога мртве душе добијају светлост, и топлоту, покрет и привлачност. Он и јесте то Дрво живота, кога кад се дотакну мртва тела, устану, и проходају, и проговоре. Он и јесте чисти и мирисни балсам Здравља, кога кад се дотакну слепи – прогледају, и глухи – прочују, и узети – проходају, и немупти – проговоре, и бесни – уразуме се, и губави – очисте се, и ма како болни – исцеле се.

И данашње јаванђеље истиче један пример више, како су од додира са Христом болесни оздрављали а мртви васкрсавали.

У време оно, *гле, дође човек по имену Јаир, који беше старешина у зборници (синагоги), и мољаше га да уђе у кућу његову. Јер у њега беше јединица кћи од дванаест година, и она умираше.* У које време? Кад се то десило? У оно време кад се Господ вратио лађом из предела Гадаринских преко језера, пошто је у том пределу очистио два луда човека од злих духова, и пошто је пре тога утишао буру на језеру. Свршивши та два преславна чуда Он је сад, ево, био позват да сврши и треће, да васкрсне мртва-

ца, – и то све у једном врло кратком времену, као у журбан да учини што више добра људима за свога живота на земљи, дајући тиме и нама пример, да треба да се журимо у чињењу добра, да треба да *деламо докле светлост имамо*. И ако су ова три чуда по својој природи врло различита, она сва имају једну заједничку одлику, наиме: она сва показује господарску моћ Христа Спаситеља: господарство над природом, господарство над демонима, и господарство над смрћу, односно над душама људским. Тешко је рећи, које је од ова три моћна дела страшније, славније и нечувеније. Шта је теже: утишати усколебану стихију водену и ваздушну, или исцелити неисцеливе луда-

ке, или васкрснути мртваца? Све троје је подједнако тешко смртну и грешну човеку, и све троје је подједнако лако Христу Господу. Кад се човек дубоко унесе у свако ово чудо посебице, с трепетом душе осети величину и дах оне свемоћи која је у почетку стварала свет. *II рече Бог да буде – и би!*

Овога Јаира назива јеванђелист Матеј кнезом; а какав је кнез он био, то објашњавају Марко и Лука, наиме кнез скупштине или старешина синагоге, где су се решавале црквено – народне ствари. Јединица ћерка била му је на смрти. Каква страхота за њега, који је као и сав народ јеврејски имао слабу и неодређену веру у загробни живот! За човека у власти то је био двострук удар; прво, родитељска жалост, а друго, осећање стида и понижења пред народом, пошто се такав страшан губитак сматрао казном Божјом. У свом очајању он дође ка Христу, ***паде пред ноге његове и рече: кћи моја сад умре, него дођи и метни на њу руку своју, и оживеће.*** Зашто јеванђелист Лука пише, да кћи кнежева умираще, а јеванђелист Матеј, да је већ умрла? Лука описује ствар како је била, а Матеј наводи речи самога молиоца. Није ли у обичају људи да преувеличавају своју несрећу? То преувеличавање долази прво од тога што несрећа, кад дође неочекивано,

изгледа много већа него што јесте, а друго, што онај који тражи помоћ представља обично несрећу већом него што је, да би пре добио помоћ. Не чује ли се често узвик при пожару куће: потецци у помоћ, изгоре ми кућа! Уствари кућа није изгорела, него гори. А да девојче још није било умрло у оном часу кад је кнез Јаир ословио Господа, чућемо мало доцније од слугу Јаирових. И ако је овај Јаир имао веру у Христа, ипак та вера није била онако силна као у римског капетана у Капернауму. Јер док је овај задржавао Христа да му не улази у кућу, као недостојном те почастии, и молио Га да само рекне једну реч: само реци реч и оздравиће слуга мој (Мт. 8,8), дотле Јаир позива Господа да уђе у његову кућу, и чак да метне руку Своју на умрлу му кћер. Ова вера, дакле, има ипак нечега материјалног у себи. *Метни на њу руку!* Јаир тражи од Христа неки опипљив начин лечења. Као да је Христова реч мање чудотворна од Христове руке! Као да онај глас, који је утишао буру и ветрове, и изагнао ђаволе из бесомучних људи, и – доцније – оживео сахрањеног и четвородневно мртвог Лазара, није могао васкрснути и кћер Јаирову! Но Господ је премилостив, и Он не одбија жалоснога оца зато што вера овога није била савршена, него се одмах креће да помогне. Но при томе кретању деси се чудо над

једном женом, чија је вера била већа него ли вера Јаирова. Е да би се овај главешина народни уверио, да је сав Христос лековит, а не само руке Његове. Ма како се дошло у додир са свемоћним Христом, Христос лечи. Е да би се охрабрили они који уживају због тога што не могу да приђу Христу Господу с једне него с друге стране. Господ је и распростро Своје свете руке на Крсту, да би загрлио све оне који Му прилазе ма с које стране. А ево шта се догодило при кретању Хрстовом с гомилом народа ка дому Јаировом.

А кад иђаше Исус, гураше Га народ. И беше једна болесна жена од течења крви дванаест година, која је све своје имање потрошила на лекаре, и ниједан је није могао излечити. И приступивши састраг, дотаче се скута од хаљине Његове, и одмах престаде течење крви њезине. Непрегледне гомиле народа пратиле су Христа чим је изишао на обалу вративши се из Гадаре. Јер се каже: сви га очекиваху. И народ се тискаше око Њега; свак је желео да буде у близини Његовој, да би чуо необичне речи и да би видео необична дела, неко због духовне глади а неко из радозналости. Ту се десила и ова болесна жена, болесна од нечисте болести. Течење крви код жене, и кад је природно, јесте један бич што укрођава страсти и приводи

жену смирењу. А стално течење крви, кроз пуних дванаест година, заиста је као пакао од муке, од стида и од нечистоте. Жена се ова лечила, и лечећи се потрошила све своје имање на лекаре и лекарије. Но помоћи није било, јер од лекара *ни један је није могао излечити*. Замислите њено посведневно чишћење и преоблачење; њену бригу и њен стид! Изгледало је као да је њу Бог само зато створио, да из ње тече крв, и да она дотраје своје дане на земљи у заустављању крви која се није дала зауставити, у муци којој није било лека и у стиду који се није могао исказати. Тако се и нама чини у свакој дуготрајној болести. Но, уствари Бог је промишљао о њој као што промишља о свакој Својој твари. Њена болест је била на њено душевно спасење а на велику славу Божју.

Ако се само дотакнем хаљина његових оздравићу, говорила је она сама себи гурајући се у гомили народа да би дошла до Христа. Таква је била вера ове жене. Она је раније имала веру и у лекаре којима је ходила, но та јој вера није помогла ништа. Јер сама вера није довољна, ако онај у кога се верује нема моћи да помогне. Нека би, дакле, замукли сви они који по своме крајњем незнању и неверовању говоре о сугестији и аутосугестији у јеванђелским чудима – Ова смирена и намучена жена нема ни смелости ни наде

да би изашла пред Христа и објасnila Му своје муке и потражила помоћи. Како би то она и могла од стида учинити пред толиким народом? Њена проклета болештина такве је природе, да кад би је јавно исказала изазвала би гађење, и осуду, и подсмех. Зато она и прилази одостраг ка Господу, и дотиче се Његове хаљине.

И одмах престаде течење крви њезине.

Откуд је она могла знати да је престало течење крви? јер *осети у телу да оздрави од болести.* Као живи црв што несустало врви по гнојавој рани, тако је ова жена морала стално дотле осећати немиран покрет своје крви. Но дотакнувши се хаљине Христове она је осетила, да се крв умирила; управо није осетила да крв у њој постоји као што то здрав човек не осећа. Здравље је ушло у њу, као магнетизам са магнета, као светлост у мрачну одају. Ово није био једини случај исцелења болесних једино од додира са хаљином Господа Исуса. На другом месту саопштава се, да многи жељаху да се дотакну скута Његове хаљине, и *који се дотакосе оздравише* (Мат. 14, 36). Колико је и колико таквих нечујних и незаписаних чуда Господ Исус учинио на људима! И то не само од Своје тридесете године кад је пошао да јавља спасоносно Јеванђеље људима, него од самога дана и часа кад се зачео у пречистој утро-

би Мајке Своје! Златоуст вели: "чудеса Његова својом множином превазилазе и број кишних капљица". Колико се тајанствено изменила сва твар од Његовог телесног присуства у свету! И колико и дан – данас бива тајанствених чуда и дивних промена у бићу свих оних верних који се дотичу устима својим у причешћу Његовог тела и крви! То је све неизбројиво, неизмерно и неизразиво. Ова жена се није дотакла Његовог тела но само његове хаљине, и тренутно се исцелила од дуготрајне болести, од које су је дуго и трудно лечили толики лекари светски. Она је дала све своје имање лекарима светским, да би је излечили. Лекари су њено имање узели, но здравље јој нису дали. Но ево Господа, безмездног Лекара, који јој није узео ништа а дао јој све што је желела; и то без труда, без мучења, без одлагања. Тако је потпун и савршен сваки дар *одозго, од оца светлости* (Јак, 1, 17).

И рече Исус: ко је то што се дотаче мене? А кад се сви одговараху, рече Петар и који беху с њим: учитељу, народ те опколио и гура те, а ти кажеш: ко је то што се дотаче мене? А Исус рече: неко се дотаче мене; јер ја осетих силу која изиђе из мене. Зашто Господ пита кад зна – кад зна ко се Њега дотакла, и кад зна да то не могу знати они које Он

пита? Зато, да би се вера исцељене жене објавила, и тиме утврдила заувек и код ње и код осталих, а и зато да би се и ради присутних и ради нас свију читавала божанска моћ Његова. Да не би изгледала свету тајна, жена треба сама да јави шта јој Бог учини. Није добро да се неко крадимице користи светињом, јер макар се тело његово тиме тренутно и користило, душа остаје без користи, и често због тога може да пропадне. Човек треба са чистотом и благодарношћу да прима сваки дар што му од Бога долази. Господ хоће да истакне веру женину, да би нас научио, да је вера погодба под којом Бог учини људима свако добро. По Својој бескрајној милости, истина, Бог често чини људима добро и без вере људи; али тражећи веру од људи Бог тиме узвишава достојанство људи као слободних и разумних бића. Зашто је човек слободан и разуман, ако он од своје стране није вољан допринети своме спасењу? А Бог од човека тражи нешто најмање што се може тражити, наиме: веру у живог Бога, у Његову љубав према човеку и свагдашњу готовост да да и да учини човеку све што служи његовом добру. Објавивши веру те жене Господ хоће да утврди у вери и Јаира; и да му покаже, да није нужно било захтевати да он уђе у кућу и метне руку на умрлу девојку. Он је мо-

ћан да лечи на много начина, а не само полагањем руку: Он може помоћи хаљином Својом као и руком Својом, и из даљине као и из близине, са улице као и из куће. Још Господ хоће да упозна људе са Својом божанском моћи, не зато да би Га људи хвалили – ништавна је била за Њега сва похвала људска – него да би људи знали истину, и том се истином користили. Наиме: свако добро које људи добијају долази свесно од самога Бога. Није хаљина Христова дала исцелење крвоточној жени без Христовог знања и без Христове непосредне силе, која из Њега излази. Исто је тако свесна и жива Божја сила што долази на помоћ вернима кроз мошти светитељске и кроз иконе. Христова вера не зна за магију ни за гатарство. Никаква створена твар у природи не може својом сопственом силом бити од ма какве користи човеку, а да живи Бог није свестан да је то Његова благотворна сила што од Њега излази. То важи за сва земаљска лекаства као и за минералне воде. Бог није удаљенији од лекова и минералних вода више него што је Христос Господ био удаљен од Своје хаљине. И ко се дотиче лекова и минералних вода са оном вером и оним стидљивим и чедним страхопоштовањем, са којим се ова болесна жена дотакла хаљине Христове, бива исцељен. Ко се пак дотиче лекова и

минералних вода мимо Бога, или чак и на супрот Бога, ретко добија исцелење. И ако га и добије, добије га по превеликој милости Божјој, и то зато да би познао и признао ту милост, и Бога прославио. Исцелио је Господ и суманутог лудака у Гадари, без вере и знања овога; пошто као луд нити је могао знати ни веровати – па да

би показао због чега је исцелио – као и због чега уопште Бог даје исцелење неверујућим болесницима – рекао му је: *иди кући својој к својима и кажи им шта ти Господ учини, и како те помилова* (Марк. 5, 19). Гле, многи из оне гомиле народа дотицали су се Христа, но нису осетили ону корист коју је осетила болесна жена, која Га се дотакла са вером и страхом. То исто и данас бива многим који целивају иконе, или мошти светитељске, или часни Крст и Јеванђеље, као што је било и са оним многобројним светом, радознала ума и залеђена срца, који се дотицао Христа. А са истинским верујућим бива оно што је било и са овом женом болесном што оздрави. Ко има очи да види нека види; и ко има уши да чује нека чује!

А кад виде жена да се није сакрила, приступи дрхћући, и паде пред њим, и каза му пред свим народом зашто га се дотаче и како одмах оздрави. А он јој рече: не бој се кћери; вера твоја помаже ти; иди с миром. Жена је осетила из гласа и из речи Христових, да Он зна њену тајну, и да се од Њега не може сакрити. И стала је дрхтати од страха, стојећи лицем у лице са Оним који зна и најтајнија дела људска, и најскривеније тајне срца људског. Она је осетила једну моћ Христову – чудотворну моћ лечења. И

притом је она морала уздрхтати од страха пред Свемогућим. Но када је сада чула да Господ Исус зна њену најтајнију тајну, она је двоструким страхом уздрхтала пред Свезнајућим. Поред свемоћи Господа Исуса њој се открило и Његово свезнање. Она се јави, и исповеди све. Њен стид обратио се био у страх. Стид од ове болести био је ишчезао, јер је оздравила; а страх је дошао на место стида због Христове свемоћи и свезнања. Видећи је тако устрашену благи Господ је теши родитељским речима: *не бој се, кћери!* Има ли слађе утехе у овоме свету него чути ове две речи од бесмртнога Цара и Владике? Он је храбри, и Он је назива ћерком! Нема праве ни трајне храбрости док се човек Богом не охрабри. Не зна човек за неустрашивост док не зна за Бога, нити зна за утеху и сласт док не позна Бога као свога Оца и себе као Божје чедо. Ове две речи ниједан човек не чује духом својим све док се духовно не обнови и не препороди. А ова је жена била као новорођена и телом и духом; телом, јер је нечисто и полумртво тело њено постало здраво; и духом, јер је познала свемоћ и свезнање Господа Исуса. – *Вера твоја помаже ти.* И та реч је колико реч поуке толико и охрабрења. Да се Господ Исус није смиравао до гладовања и прања ногу људима, и да није приписивао Своју моћ некоме

другоме – Оцу Свом небеском; и да није делио славу своју с људима, приписијући нешто од Свога њима – шта велите? не би ли земља била у сталном земљотресу од Његових божанских стопа? И не би ли се сав свет претворио у пламен од Његових речи? Ко би Му смео погледати у очи? Ко ли стати близу Њега и дотаћи Га се? Ко ли саслушати речи Његове и не растопити се? Но зато се Господ и обукао у тело људско да би могао с људима општити као брат с браћом; зато Он себе толико смирава и понижава; зато храбри људе на сваком кораку; зато најзад и приписива Своја дела њиховој вери.

Док се Господ бавио око ове жене, деси се преокрет на горе по ствар Јаирову.

Док он још говораше дође неко од куће старешине зборничког и рече овоме: умре кћи твоја, не труди учитеља. А кад чу Исус одговори Му говорећи: не бој се, само веруј, и оживеће. Из овога се види, да кћи Јаирова још није била умрла онда кад је Јаир дошао и позвао Христа да уђе у дом његов. Но била је на умору, на последњем издисају, тако да се о њој могло говорити као о умрлој. *Не труди учитеља.* Христа још схватају као учитеља и називају учитељем они који нису осетили непостиживу силу Његову. Но погледајте колико је благ и милос-

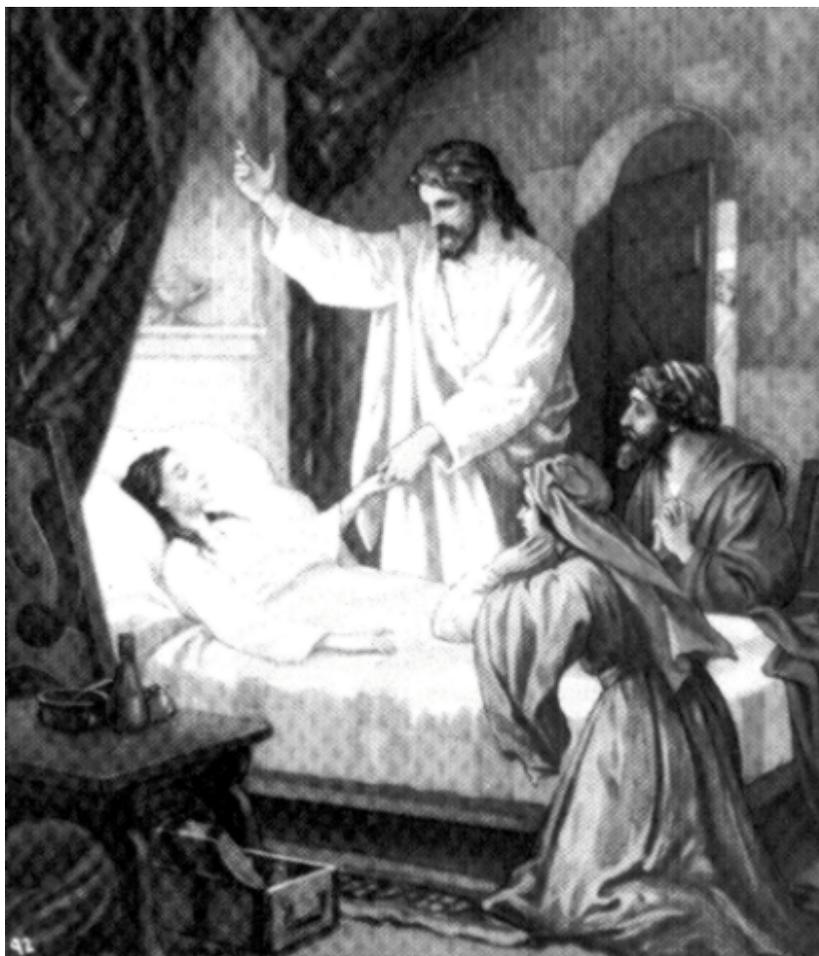
тив Господ! Пре него је кнез Јаир зајаукнуо и изразио свој родитељски бол, Он га предахитрава са утехом и охрабрењем: *не бој се!* То не мења ствар ниуколико: полумртва или мртва, свеједно је. Моћи Божјој ништа се не може отети. Ти само продужи чинити оно што се од тебе тражи, и што ти једино можеш чинити: *само веруј!* Видео си сад на овој жени, шта је све Богу могуће. Онај који једном помишља зауставља поток крви што дванаест година непрекидно тече, може поново саставити душу и тело твоје кћери. Само ти веруј, и оживеће.

А кад дође у кућу не допусти никоме ући осим Петру и Јовану и Јакову, и девојчином оцу и матери. Пет сведока је доста. Нису ли и два доста пред судовима земаљским? Он узима три Своја ученика који су доцније били сведоци и Његовог чудесног преображења на Тавору и Његове душевне борбе у врту Гетсиманском; именом оне који су у то време били духовно зрелији од остале деветорице, да могу поднети и схватити дубље тајне Његове моћи и Његовог бића. Ова тројица треба да виде ово прво васкрсење мртваца које је Господ Својом силом створио, па да причају осталој деветорици другова својих, те да би их тако научио да верују један другом. Доцније пак, при васкрсењу сина Наин-

ске удовице и Лазара, биће присутни сви ученици. А зашто родитеље девојачке узима собом, то је јасно. Њихова мртва кћи треба да помогне васкрсењу њихових душа. Ко би и имао права више од родитеља да се духовно користе од детета?

При улазу у кућу Господ се обазре на оне што плакаху и нарицаху за умрлом. **Јер сви плакаху и јаукаху за њом; а он рече. Не плачите, није умрла него спава. И подсмеваху му се знајући да је умрла.** Матеј и Марко допуњавају ову слику. Ту су били и свирачи и нарочите нарицалице, најмљене у суседству, како је био тадашњи обичај код богатијих Јевреја, као и код незнабожаца. И била је *врева, и плач и јаук велики*. Јаир је био међу првима, ако не први човек у томе месту. А сем плаћених свирача и нарицалицама, морало је бити и много његове родбине, пријатеља и суседа, који су истински жалили за рано преминулом девојком. **Но зашто Господ говори народу: није умрла него спава,** кад Он добро зна да је умрла? Прво зато да би сви присутни потврдили да је девојка заиста умрла. А они нису могли то ничим боље потврдити него подсмевањем Њему због тобожњег незнања да је болесница умрла. Друго и зато да би показао да је смрт у присуству Његовом на земљи изгубила своју жаоку и своју власт над људима, и постала

као сан. Смрт није уништење човека као што ни спавање не значи уништење човека. Него је смрт прелаз из овога живота у други. А један је Господар и над једним и над другим животом. За човека огрубелог од телесног живота престанак овог телесног живота значи престанак живота уопште. То јест: кад се сломе кола и зауставе на друму, неизбежно ломи се и путник из кола, и не може никуда да макне! Такво је лудо мишљење грубих, чувствених људи. А духовни људи гледају и виде, да кад се сломе кола, путник искаче из кола, оставља их и продужује свој пут и без кола. Не може ли мајстор који је саздао и кола и путника оправити кола и наредити путнику да се врати у кола? Такво је васкрсење из мртвих: онемоћало тело се лечи и душа се повраћа у тело. Да Господ нимало није преувеличао ствар кад је сранио смрт са сном, Он је то доказао Својим сопственим васкрсењем после насилне смрти и тродневног пребивања у гробу, као и васкрсењем многих мртвих у часу Његове смрти на крсту, а и доцније кроз сву историју Цркве када су мртви повраћани у живот кроз молитве светитеља и богоугодника. То је Он доказао, уосталом, и овом приликом васкрсењем Јаирове кћери. Шта уради, дакле, Господ даље, пошто је узео био Собом довољан и одабран број сведока?

А он изагнавши све узе је за руку, и зовну говорећи: девојко устани! Они који су били напунили собу покојнице видели су ову мртву, и уверили се да је мртва, те сад нису више били потребни ту. Они ће после чути о чуду и видети девојку живу, а за сада Господу је стало

првенствено да утврди у вери једнога првака народног и три првака међу апостолима. Његов метод при сваком чуду доводи човека до изумљења и усхићења због премудре промишљености и тактичности, показане у свакој појединости. Изгнавши, дакле, све из мртвачеве одаје, остаде њих седморо у одаји: петоро живих, један мртац и животодавац. Да ли се и у овој околности не скрива – или управо не открива – једна велика тајна душе људске? Кад душа у једнога грешника умре, он још живи са својих пет чувстава, живи животом телесним, празним, очајним, пружајући руке за помоћ на све стране око себе. То су такозвани материјалисти у данашње време – телесне сенке без душе; очајници који се својим осећањима – очима, и ушима, и осталим – хватају за овај свет, да би још бар за неко време сачували тело да не оде у гроб попут душе. Но када се неко од њих Божјим Промислом сусретне са Христом Он завапије Христу за помоћ. И Христос Господ прилази умрлој души, додирује је и васкрсава поново у живот, на велико изненађење и дивљење спољашњег, чувственог човека. Јеванђелист Марко наводи баш оне речи, на арамејском језику, које је Господ изговорио при додиру девојке руком: *талита куми!* Што значи исто оно што и јеванђелист Лука каже: *девојко,*

теби говорим, устани! Шта се, дакле, деси с девојком после тих речи Христових?

И поврати се дух њезин, и устаде одмах, и заповеди (Господ) да јој даду нека једе. Ето, видите да је смрт сан! *Поврати се дух њезин.* Дух се био раставио од тела, и отишао тамо где духови умрлих иду. Својим додиром и Својим речима Господ је овде учинио два чуда: прво, исцелио је тело; и друго, вратио је дух из царства духова у здраво тело. Јер да није исцелио тело, шта би било поможено девојци ако би се у њу болесну вратио дух њезин? Она би само оживела да поново продужи боловати, и поново умирати! Такво половно васкрсење било би не васкрсење него мучење. А Господ не даје половне дарове него целе, не несавршене него савршене. Он није слепцима повраћао вид само једнога ока него обадва, нити је глувима давао слух на једно уво него на обадва; нити је узетим исцељавао само једну ногу него обадве. Тако и овде. Он повраћа дух у здраво тело, а не у болесно, тако да цео човек буде здрав и жив. Зато Господ и заповеда *да јој даду нека једе;* да би се тиме показало одмах, да мртва девојка није само оживела него и оздравила. Други јеванђелист додаје: *уста девојка и хођаше.* Да се тиме што боље сви осведоче, да је девојка и телом оздравила. А да је она у истини

оздравила требало је одмах да то она покаже што више и што очигледније. Зато девојка и уста, и хођаше, и једе. Знао је Господ Исус с каквим неверним родом Он има посла, па је баш због тога увек при чудима нагомилавао што више очигледних и несумњивих доказа, и то зато да се види да је чудо било и потребно и људима корисно; а друго, опет да се види да је само Он могао то чудо учинити, Он и нико други; и још треће, да је чудо несумњиво и очигледно посведочено и утврђено као необорива истина. О, како је добро познавао Господ овај кварни и неверни род људски! *И дивише се родишељи њени. А он им заповеди да ником не казују шта се збило.* То јест, Господ хоће овом заповешћу да умудри родитеље васкрсле девојке, да пре свега и свачега одаду захвалност Богу. Није важно јурити сад пред светину и разглашавати чудо него је важно клекнути пред Богом живим у најдубљем смирењу, и Њему Јединоме излити своју топлу благодарност. Чуће се то чудо само собом и без вас. Не брините се ви зато! Но није ваше у овом свечаном тренутку, да се прво одужујете радозналости светској, него да се одужите Господу Богу. И тако исцеливши крвоточну жену, и васкрснувши мртву девојку, Господ продужује одмах нов посао, продужује да исцељује ду-

ше људске од опаке радозналости. Опака је радозналост у истини, јер она одваја човечју душу од Бога и потапа је у море пролазних ствари и догађаја светских. Опака је и преопака радозналост, јер често губи тело, а често и душу људи. Многи телесни греси и многе душевне страсти зачињу се у радозналости. Као што лепа цвет мака крије отров, тако и радозналост носи собом тешки отров што разорава и тело и душу. Није Бог створио овај свет да задовољи радозналост људску, него да спасе душе људске. Премудри цар говори: *око се не може нагледати, нити се ухо може наслушати* (Пропов. 1, 8). Није Господ дао исцељење крвоточној жени зато што се ова из радозналости дотакла Његове хаљине, него зато што је у муци и невољи својој притекла к Њему с вером. Узалуд радознали ишту чудо од Бога; неће им се дати; а и ако се да због неке потребе људске, неће се радознали њиме ништа користити. Мртви ће се користити чудесима Божјим више него ли радознали. Иде ли лекар у посету онима који мисле да су здрави, који су задовољни сами собом, и који не зову лекара? Зар је Господ мање mudar од лекара земаљских, да би ходио по вашару и показивао Своју моћ и Своју вештину? Не брини ти, дакле, кнеже Јаире, ко ће разгласити чудо васкрсења твоје кћери! Не

брини ни ти, грешнице, ко ће разгласити чудо васкрсења твоје душе и твога тела! Знао је Бог за бежичну телеграфију и телефонију пре него што су људи знали отворити уста и језиком саопштити један другом ма какву новост. И зна Господ за поузданије и савршеније објављивање свету корисних новости, него што се то постиже физичком телеграфијом и телефонијом. Створитељ гласа, и језика, и ваздуха, има и Своје начине духовног општења са сваком створеном твари, начине који испуњују сав простор и све време. Него се ти сећај свога дуга према Богу, Дародавцу свију добрих дарова, и жури да Њему принесеш молитву благодарности у дубокој послушности вољи Његовој светој. – Господу и Спасу нашем Исусу Христу слава и хвала, са Оцем и Духом Светим – Тројици једнобитној и неразделној, сад и навек, кроза све време и сву вечност. *Амин.*